

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 10. Vtrùm veritates quiditatiuæ entium non existentium tum
possibilium, tum etiam impossibilium aliquà ratione dici possint esse in
loco, siue in spatio locali. Et qualiter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

Propositio 5.

Propositio 1.

217 Quoties vocationis qualibet (& idem est de quouis ente affixo suapte essentia spatio locali determinato) in rerum natura non existit, negatio eius vbiq̄ue, siue in omni spatio locali est.

Quia, supposito, quod talis vocationis non existit, & consequenter existit eius negatio, impossibile est, eam esse alicubi; atque adeo negatio eius cum negatione presentia illius in omni spatio locali connexa necessario, & intime est, eoque saltem titulo presentis in omni loco iuxta dicta proposit. 4. Dico autem saltem; quia negatio vocationis in eo spatio, cui per se affixa esset vocationis ipsa, si existeret, speciali insuper titulo presentis est; nimirum, quia inde per se ipsam excludit talem vocationem iuxta dicta proposit. 1.

218 Itaque negatio cuiuslibet entis siue affixi, siue non affixi per se alicui spatio locali determinato vbiq̄ue est, quando tale ens non existit, titulo presentia, & intime connexionis quam habet cum negationibus omnium vocationum siue possibilitium, siue impossibilitium, quibus sibi superadditis tale ens in omnibus, aut in singulis spatiis localibus presentis potest excogitari; (siue per se, siue per tales negationes vocationum vbiq̄ue esse dicatur iuxta dicta circa proposit. 4.) Præter hunc autem titulum communem omni negationi ad essendum vbiq̄ue, negatio entis affixi alicui determinato spatio speciali titulo est presentis per se in spatio ipso, videlicet quia inde per se formaliter remouet tale ens.

219 Ex quibus omnibus apparet, quibus in locis siue spatiis sint negationes entium. Et qualiter, Quod erat propositum questionis.

QVAESTIO X.

Virum veritates quiditatiue entium non existentium tum possibilitium, tum etiam impossibilitium aliquà ratione dici possint esse in loco, siue in spatio locali. Et qualiter.

220 Suppono primò ex dictis de statibus rerum, in Pharo Scient. disput. 10. infinitas esse veritates quiditatiuas, seu pertinentes ad statum quiditatum entium non existentium tam impossibilitium, quam possibilitium. Cuiusmodi sunt in homine nunquam exituro, esse animal rationale, esse risibilem, esse possibilem, &c. & in secundò Deo chymarico, esse secundum Deum, esse ens à se ex conceptu suo, esse chymaram impossibilem, &c.

221 Suppono secundò, eiusmodi veritates quiditatiuas neque in loco, neque in tempore dici esse; loquendo cum omni proprietate, & rigore; quia solum censentur esse in loco, & in tempore cum omni proprietate, & rigore res actu existentes, quales non sunt dictæ veritates. Difficultas igitur est in presentia, an aliquo modo, tamen minus proprio, eiusmodi quiditatiuæ veritates in loco siue in spatio locali dici possint esse.

222 Ens siue possibile, siue impossibile, quod suapte essentia ita est affixum spatio locali determinato, vt non posset non in eo esse presentis, si existeret, etiam quiditatiuè consideratum, dum non existit, venit dicendum in tali spatio esse, in eoque subinde omnes suas veritates quiditatiuas habere.

Quia vna ex veritatibus quiditatiuis talis entis cæteras omnes cum ipso identificatas transcendens est, illud de suo tali spatio correspondere, siue ipsi affixum esse. Sic vocationis Matritensis possibilis etiam quiditatiuè considerata, dum non existit, Matriti esse quoad quiditatem, quoad omnesque suas veritates quiditatiuas dicenda est; quatenus suapte essentia habet, esse presentiam spatio locali Matritensi correspondentem quoad totam suam physicam entitatem. Tantundemque est de vocatione Matritensi impossibili hoc ipso, quod suapte conceptu est vocationis Matritensis. De cæterisque similibus entibus.

Propositio 2.

223 Ens siue possibile, siue impossibile, quod suapte essentia est indifferens ad existendum in quouis spatio locali ex hypothese, quod existat, ad subeundamque proinde ex eadem hypothese presentiam superadditam cuius spatio locali correspondentem iuxta doctrinam statutam, quæst. 1. tamen conceptum seorsim cum præcisione ab omni presentia nullibi esse concipiatur, re tamen ipsa quoad suam quiditatem, quoad omnesque suas veritates quiditatiuas vbiq̄ue, siue in omni spatio locali esse dicendum est, quantumuis existens non sit.

Quia huiusmodi ens, licet prout præcisum ab omni presentia superaddita nullibi concipiatur esse, non solum quando quoad esse quiditatum, sed etiam quando quoad esse existentiale concipitur; eo quod à solâ presentia superaddita sortiri potest, esse alicubi, re tamen ipsa, quia intra statum quiditatum consortium habet cum proprijs presentijs correspondentibus suapte essentia omnibus omnino spatijs localibus, non potest non intra talem statum ab ipsarum quiditate sortiri, esse quoad quiditatem vbiq̄ue; vti ab earumdem existentia sortiretur vbiq̄ue esse quoad existentiam, si simul cum illis existeret, cum eisdemque subinde haberet consortium intra statum existentialem. Idque loquendo de presentijs tum diuisibilibus, tum indiuisibilibus quoad extensionem localem, quæ vnicuique enti sunt possibilis iuxta doctrinam statutam quæst. 4. Cuius ratio conspicua est. Quia, sicut, quod haberent omnes dictæ presentia per se existentia, si existerent, id habent quiditatiuè, dum non existunt, nempe esse vnamquamque in proprio spatio iuxta dicta proposit. 1. ita, quod præstarent omnes dictæ presentia eiusmodi enti existentem.

stencialiter, si existerent; id præstant ipsi quiditatiuè, dum non existunt, nempe collocare illud in omnibus suis proprijs spatijs, atque adeò ubique. Etenim, vt est essentialiter præsentia Matritensi eiusmodi entis existeret Matriti, si existeret; ob idque dicitur etiam quoad quiditatem esse ea in spatio Matritensi, dum non existit iuxta proposit. 1. ita coniunctio ex tali præsentia, & tali ente sumpto indiuisim est essentialiter existeret Matriti, si existeret, ob idque illud pariter etiam quoad quiditatem dici debet esse in spatio Matritensi, dum non existit. Tantumdemque est de coniuncto eiusdem entis, & qualibet alia omnium suarum præsentiarum omnibus omnino spatijs localibus suapte essentialiter correspondentium. Quocirca non potest non tale ens ab omnibus simul quoad quiditatem dici esse ubique: cum non possit non cum omnibus illis quoad quiditatem reuera consortium habere.

224 Et quoniam, vt inferius probabo quæst. 15, proposit. 6. etiam ens inapte essentialiter affixum vni spatio locali determinato, vt vbiatio Matritensis spatio Matritensi, de potentia Dei absoluta potest per superadditam præsentiam alibi in super collocari. Consequens est, vt etiam ens vni spatio determinato affixum, dum non existit, non solum in tali spatio, cui per se correspondet, quoad quiditatem esse veniat dicendum, sed etiam in omnibus alijs, quibus correspondent suapte essentialiter omnes præsentia superaddita possibiles ipsi. Hoc enim manifestè sequitur ex doctrinâ traditâ pro præsentia propositi. Unde rursus manifestè consequitur; si omnia entia spatijs determinatis affixa possint de potentia Dei absoluta in omnibus alijs spatijs per superadditas præsentias collocari, vt est verisimile, suppositâ doctrinâ tradendâ loco citato; omnia item talia entia æquè, ac quæ sunt indifferentia ad essendum vbi libet, de facto venire dicenda, esse quoad quiditatem ubique, siue in omni spatio locali. De quo, suppositis dictis, non licet dubitare.

225 Addendum tamen est, etiam si enti affixo alicui spatio determinato sint impossibiles præsentia superaddita, quibus illud in cæteris omnibus spatijs in super collocetur existentialiter; quiditatiuè verò in illis omnibus per tales præsentias collocari dicendum nihilominus esse. Quia cum eiusmodi præsentia quantumuis impossibiles suapte conceptu sint reuera intra statum quiditatiuum præsentia talis entis in talibus spatijs; nec possunt ipsa quiditatiuè sumpta non esse suis spatijs affixa, atque adeò habentes esse in illis iuxta proposit. 1. nec possunt non præbere esse quiditatiuè in eisdem enti, cuius præsentia sunt; nec possunt subinde coniuncta ex talibus præsentia, & tali ente non eisdem spatijs quiditatiuè correspondere indiuisim, quibus præsentia ipsa per se correspondent, iuxta dicta nuper pro hac proposit. 2. Itaque in omni sententia de possibilitate, aut impossibilitate dictarum præsentiarum vniuersaliter est dicendum, omne ens sine non affixum, siue affixum determinato spatio in omni omnino spatio consideratum quiditatiuè cum omnibus suis veritatibus quiditatiuis habere esse. Idque tum per præsentias diuisibiles penes diuisibilitatem spatij, tum per indiuisibiles per sui replicationem correspondentes spatio diuisibili, eoque vel finito, vel infinito aut partiali, aut totali.

Ex quibus omnibus inferetur, nullum esse, 226 excogitabile ens siue possibile, siue impossibile, (loquor semper de impossibilibus habentibus in se quiditatem iuxta doctrinam datam in Pharo Scient. disp. 11.), quod consideratum quiditatiuè non respondeat omnibus omnino spatijs localibus vnâ cum omnibus suis passionibus, cum omnibusque suis vbiationibus tam impossibilibus, quam possibilibus, tam correspondentibus etiam quiditatiuè sumptis per se ipsas, quam per alias superadditas eisdem spatijs.

Ex quo tandem sequitur, in singulis omnino 227 partibus (mea sententia indiuisibilibus) totius spatij localis circumquaque infiniti esse intra statum quiditatiuum omnia omnino entia excogitabilia à Deo cognita tum impossibilia, tum possibilia; (sub quibus vbiationes etiam comprehendendo). Atque ita in singulis partibus, siue indiuisibilibus dicti spatij intra statum quiditatiuum infinites infinita aggregata esse entium, quorum multa possibilia, pleraque verò impossibilia sunt relatè ad existentiam. Hoc tamen non interest ad rem; cum veram nihilominus, à Deoque verè iudicabilem, quiditatem habeant intra talem statum, vt ponimus ex dictis disput. 11. citatâ Phari Scient.

Supererat hic inquirendum, an etiam veritates 228 conditionatæ tum quiditatiuæ, tum existentiales, quæ entibus absolute non existentibus reuera conueniunt iuxta doctrinam de eorum statibus traditam in Pharo Scient. disp. 10. etiam dicenda sint aliquo modo esse, in locis, siue in spatijs localibus, Et in quibus. Cui quæstioni respondeo breuissimè; in ijs spatijs localibus dici debere veritates conditionatas esse, in quibus essent absolute ipsi correspondentes casu, quod earum conditiones purificatæ essent. Quia vbi vnumquodque absolute esset reuera casu, quod purificaretur conditio, sub qua est verum conditionatè, ibi absque dubio venit dicendum esse illud sub conditione, dum non est purificata conditio, sed tantum supposita per hypotheseim. Et quoniam veritates quiditatiuæ absolute vbi que sunt iuxta dicta proposit. 1. & 2. Eodemque iure vbi que erunt, veritates quiditatiuæ conditionatæ, si purificatis conditionibus transeant in absolutas; vbi que pariter dicenda sunt esse iam modo ipsa veritates conditionatæ. Quoniam item omnis veritas existentialis absoluta in aliquo, aut in aliquibus, aut in omnibus spatijs localibus est; quia non potest quidpiam existeret, & nullibi existeret, vt quæst. 3. statuimus; proindeque vnaquæque veritas conditionata existentialis, si purificata conditione in absolutam transiret, in aliquo similiter, aut in aliquibus, aut in omnibus spatijs localibus esset. Consequens est, vt etiam nunc vnaquæque conditionata veritas existentialis in eo, aut in ijs spatijs localibus dicenda sit esse, vbi esset in absolutam transacta per purificationem conditionis.

Vnum hic nota, quemadmodum de verita- 229 tibus quiditatiuis absolutis, aut de conditionatis tum quiditatiuis, tum existentibus entium, absolute non existentium dicitur, eas esse reuera in spatijs localibus; ita etiam dici posse de veritatibus similibus entium absolute existentium esse in spatijs localibus, prout in suis statibus concipiuntur, & reuera sunt antecedentur ad existentiam absolutam talium entium, & præcindendo ab illâ. De verisque enim prout in suis statibus præcipientibus ab existentia absoluta eadem, quod ad rem atinet, ratio est.

QVE.